

6

Tadsjikistan:

Lokal taxavognmand
rykker ud for oversete
handicappede børn

8

Tchad:

Koleraen hænger mens det
internationale samfund
skruer ned for hjælpen

20

Nepal:

Jordskredet, der aldrig
nåede nyhederne

TEMA

De glemte

Vi sætter fokus på menneskene i
verdens glemte kriser og konflikter

VERDENSMÅL
for bæredygtig udvikling

Redaktion og skribenter:

Betina Gollander-Jensen,
generalsekretær og ansv. redaktør
Niels Bak Henriksen, redaktør
Svend Løbner, journalist
Lene Vendelbo, journalist
Sara Høyrup, journalist
Sophie Bavnhøj, journalist
Svend Løbner, journalist
Helena Beck Dalgaard,
digital marketing rådgiver
Anders Wilhjem Jahn,
fundraising & event medarbejder
Louise Malling, engagementsdirektør

Navne på personer under 18 år er blevet ændret eller sløret. Det samme gælder for personer fra særligt udsatte befolkningsgrupper og områder. Dette er gjort for at beskytte deres identitet.

Forsidefoto:

Mohammad blev ramt af splinter fra et luftangreb mens han lå og sov og sidder nu i kørestol. Han har selv konstrueret en lille vogn, så han kan dyrke sit landbrug og forsørge sin familie med lidt hjælp fra Mission East.

Bestyrelse:

Ole Ramsing, formand
Henriette Ravn, næstformand
Gitte Stausholm, bestyrelsesmedlem
Pia Jerslund, bestyrelsesmedlem
Søren Hartig, bestyrelsesmedlem
Alex Ramos-Peña,
medarbejderrepræsentant

Kontakt:

Mission East
Bernstorffsvej 20C, 2900 Hellerup
Tlf. 39 61 20 48
admin@missioneast.org
www.missioneast.org
facebook.com/missioneast
instagram.com/mission_east
Giro 10243327
Reg. 3170 konto: 0010243327
CVR 1472 3692

Mission East styrker sårbare mennesker og lokalsamfund i kriseramte lande

Vi yder akut nødhjælp og langsigtet udviklingshjælp til mennesker i nød, uanset etnicitet, religion, seksualitet og politisk ståsted. Vi er til stede i Afghanistan, Armenien, Libanon, Nepal, Nigeria, Sudan, Syrien, Tchad, Tadsjikistan og Ukraine. Mission East modtager økonomisk støtte fra blandt andre den danske og tyske stat, EU og FN. Vi er certificeret af det prestigefyldte og kvalitetsmærkede Core Humanitarian Standard (CHS). Vi er medlem af Integral Alliance og EU-Cord.

Grafisk design & produktion:

Reese Grafisk Kommunikation
Grafisk Trykcenter

TEMA: De glemte

Vi sætter fokus på menneskene i verdens glemte kriser og konflikter

6

Tadsjikistan:

Lokal taxavognmand rykker ud for oversete handicappede børn

8

Tchad:

Koleraen hærger mens det internationale samfund skruer ned for hjælpen

20

Nepal:

Jordskredet, der aldrig nåede nyhederne

ØVRIGE NYHEDER:

4

Klimafolkemødet:

Mission East tog vandkrisen med

5

Donation: 25.000 kr - hvad betyder det egentlig for Ukraine

12

Afghanistan: Små mejerier giver kvinder værdigheden tilbage

14

Rejsebrev: Overlevende får hjælp til at klare sig i et sønderbombet Syrien

18

Nigeria: Solkomfurer er alle pengene værd

22

Ukraine: Oleksandr bygger for at børnene skal kunne møde deres klassekammerater

Husk de mennesker verden har glemt!

Forestil dig at lægge dig til at sove med alt dit tøj på, så du er klar til at løbe i sikkerhed midt om natten. Forestil dig tørsten hos halvdelen af klodens befolkning, som for den enkelte varer i mindst en måned om året. Forestil dig usikkerheden om, hvorvidt du vil overleve endnu en dag. Det er den barske virkelighed for millioner af mennesker verden over, som er fanget i det, vi kalder ”glemte kriser”.

Det er situationer med ekstrem nød og lidelse, der af forskellige årsager ikke formår at fange verdens opmærksomhed. Glemte kriser kommer ikke i overskrifterne, der bliver ikke lavet landsindsamlinger til fordel for dem, og de modtager ofte ikke den finansiering eller støtte, der er nødvendig for at lindre den enorme lidelse, de forårsager. At forstå, hvad en glemt krise er, og hvorfor den er vigtig, er det første skridt mod at gøre en forskel.

Uden eksponering i medierne får kriserne oftest hverken politikernes eller offentlighedens opmærksomhed og bekymring. Og dermed heller ikke tilstrækkelig finansiering til at bremse langvarig lidelse og uopfyldte behov. De glemte kriser bliver dermed mennesker – vores brødre og søstre – vi glemmer.

Men Mission East glemmer ikke mennesker i krise. Når jeg er sammen med de mennesker rundt om i verden som vi hjælper ser jeg, hvordan de er blevet mærket af at være blevet glemt af omverden. Det kommer til udtryk hos den dybt ulykkelige mor til et barn med handicap og svære epileptiske anfald i Tadsjikistan, der ikke har nogen steder gå hen efter hjælp og støtte. Eller den frustrerede afghanske far, der spekulerer over hvem i familien, der kan spise sig mæt i aften, mens han blot kan se til, at alle familiens geder og hele familiens livsgrundlag dør af tørst under en tørke. Eller den krigstraumatiserede mor i Syrien, der i afmagt slår sine børn, selvom hun ved, at det er forkert og gør dem ondt.

At tackle glemte kriser kræver et langt sejt træk. Kortvarig nødhjælp kan give øjeblikkelig lettelse, men bæredygtige løsninger, som transformerer et menneskes liv til det bedre, kræver udviklingsinitiativer, som fokuserer på at skabe job og uddannelse, god ernæring, behandling for krigstraumer, økonomisk udvikling og klimasikret infrastruktur i forsømte kriseområder. Sådanne langsigtede investeringer kan hjælpe med at bryde cyklussen af forsømmelse og opbygge mere modstandskraft hos det

enkelte menneske og hele samfund, så de bedre kan stå imod livets stød.

Jeg fyldes med taknemmelighed, når jeg er vidne til, hvordan Mission Easts aktiviteter bringer håb og helbredelse til de, der lider i stilhed, og derved bidrager til en mere retfærdig og medfølelse verden.

Glemte kriser minder os på hjerteskerende vis om ulighederne i verden, hvor millioner af mennesker i glemte kriser lider i stilhed uden den opmærksomhed og hjælp, de så desperat har brug for. Jeg håber artiklerne i dette magasin kan være med til at kaste lys på de mennesker, der er glemt, men som Mission East stædigt fastholder ikke må blive glemt, men som er mennesker som du og jeg, der har brug for næring, værdighed og omsorg.

God læselyst!

Betina

Betina Gollander-Jensen
Generalsekretær

Vandkrise på Klimafolkemødet

Sommerens sidste solstråler hang som gyldne tråde i luften, da tusinder af danskere mødtes ved Lillebælts bredder i Middelfart. De samlede om alt det grønne og blå, vi skal passe på, for at samtale med hinanden og for at råbe beslutningstagerne op.

Hvis du ikke allerede har gættet det, kære læser, var det Klimafolkemødet der drog alle disse folk til, og Mission East var naturligvis med.

I vores festivalbod mødte vi tusindvis af klimaengagerede folk i alle aldre med budskabet om, at klimakrisen er en vandkrise, og at konsekvenserne rammer hårdest hos lokalsamfund som dem, vi hjælper i verdens fjerneste og mest udsatte egne. Med øgede temperaturer og ustadige

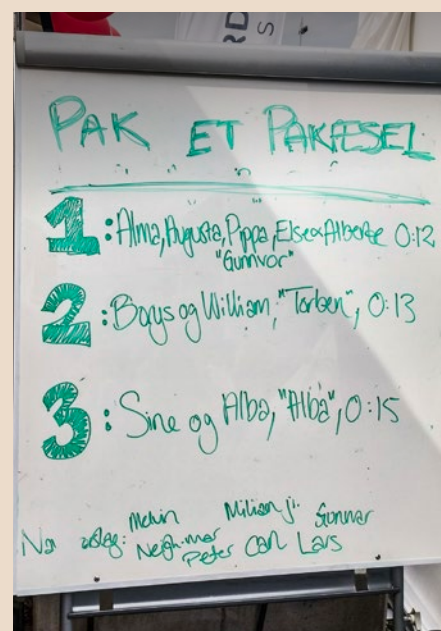
nedbørsmønstre bliver afstanden til vandkilderne længere. FN kalder det en global vandkrise.

I vores programlande er det ofte børns opgave at gå mange kilometer for at hente vand. Mange af disse børn bruger et æsel til at transportere de tunge vanddunke, men det kræver, at man løfter adskillige 20kg tunge vanddunke og binder dem fast på æslets ryg.

Til Klimafolkemødet konkurrerede deltagerne om, hvem der hurtigst kunne binde vanddunkene fast på "pak-æsel" med reb.

Deltagerne skulle opleve på egen krop, at det ikke er nogen let opgave, og de fik samtidig fortalt, at dette blot er én af mange vandudfordringer i hverdagen.

Derfor arbejder Mission East på at etablere vandforsyningssystemer, som giver familier og børn lettere adgang til vand. Så børnene kan gå i skole i stedet for at bruge deres dag og deres kræfter på at hente vand.

25.000 kr. – hvad betyder det egentlig for Ukraine?

Det er med stor glæde og dybfølt taknemmelighed, at vi har modtaget en fornem donation fra overskuddet i Genbrugsen, givet af Y's Men's Club Frederikshavn og Fladstrand.

Donationen går til Mission Easts arbejde med krigsveteraner i Ukraine.

Med denne donation kan et hold på tre krigsveteraner på én måned renovere 1-2 krigshærgede hjem. Og takket være donationen kan 2-3 ukrainere igen sove i trygt i deres egen seng.

Modtagerne er nogle af de mest sårbare – som ældre mennesker, der bor alene og ikke

har nogen tilbage til at hjælpe dem. Mange har mistet deres sønner i krigen og lever nu under barske forhold i halvvejs ødelagte hjem. Samtidig modtager veteranerne i projektet fysioterapi og psykologisk støtte som en integreret del af deres ansættelse.

Så hvad betyder 25.000 kr. for Ukraine? Det gør en livsforandrende forskel for en håndfuld mennesker i nød!

Vi er taknemmelige over for Y's Men's Club Frederikshavn og Fladstrand for denne livsforandrende donation. Det ukrainske folk har brug for at høre vores stemmer – nu mere end nogensinde.

På vegne af Mission East: Konstantin Planinski, Fundraiser Officer, og Helena Beck Dalgaard, Multimedia & Online Marketing Officer

Maftun hjælper Sevinch ind i sin taxa for at køre hende ind til Nuri Umeds center. Foto Maftun Juraev og Nuri Umed.

"Jeg ville få smilet frem på børnenes læber"

I det bjergrige og fattige Tadsjikistan er alt for mange børn med handicap isoleret i deres hjem. Stigma og manglende mulighed for at transportere børnene er nogle af årsagerne. I byen Penjacent er der dog en mand, der har sat sig for, at områdets mest udsatte børn igen skal smile.

For fire år siden fandt Maftun Juraev det, han manglede. Han havde på en måde ledt hele livet, men uden at vide præcis efter hvad. Udefra set lignede han ikke en, der manglede noget. Allerede som 26-årig var han en succesrig taxavognmand med mange ansatte.

- Jeg har altid været en person, som har ønsket at hjælpe. Da jeg mødte de handicappede børn og så hvor marginaliserede, de er, vidste jeg, at det var dem, jeg ville hjælpe. Jeg ville få smilet frem på børnenes læber, siger den nu 30-årige Maftun Juraev. Han driver fortsat sin vognmandsfor-

retning, 'Rakash taxi 3333', der nu har 300 ansatte. Virksomheden opererer ud fra byen Penjacent i Tadsjikistan.

Farvel ensomhed

Maftun Juraev kan stadig godt selv finde på at køre en tur med en sine vogne, men

ofte har han for travlt. En person bliver dog prioriteret højt af Maftun Juraev. Det er Sevinch Abdurahmonova. To gange hver uge kører Maftun Juraev de 15 kilometer til Sevinchs landsby. Han kører hende ind til Nuri Umeds rehabiliteringscenter i Penjakent, hvor hun blandt andet deltager i undervisning i kreative fag.

Sevinch tænker tilbage på tiden før hun fik mulighed for at forlade sit hjem:

- Min situation var helt håbløs. Jeg sad bare derhjemme. Jeg frøs, og jeg kunne ikke komme ud, fordi vejene er for dårlige til, at jeg kan komme frem med min kørestol. Jeg var trist, og jeg græd meget af tiden. Mit største ønske var at møde børn på min egen alder, se hvad der skete inde i byen og deltage som andre børn, siger den 17-årige Sevinch.

Hun bor sammen med sin mor og tre yngre søskende. Deres far er død, og moren har haft svært ved at give Sevinch den støtte, hun har brug for. Der kunne gå måneder, hvor hun ikke forlod huset.

Nu har Sevinch gennemført den obligatoriske skolegang på ni år og har deltaget i en lang række kreative kurser, som har givet hende kompetencer, så hun nu maler, tegner og syr.

Stigma og fattigdom

Sevinch er bare et af de børn, som Maftun Juraev hjælper. Som en del af sit job møder Maftun Juraev mange forskellige mennesker. Af og til møder han børn, som ligesom Sevinch er helt isolerede i deres hjem.

- Nogle forældre synes slet ikke, det giver mening at forsøge at give børnene et mere indholdsrigt liv. Jeg fortæller dem om rehabiliteringscenteret og om mulighederne, fortæller han.

Det står særligt skidt til for de børn med handicap, hvor familierne er fattige og bor på landet, fortæller Salomat Ayozova, der er direktør i Nuri Umed.

- For en del er der stadig stigma forbundet med at have et barn med handicap

- de skammer sig. Man gemmer dem væk. For andre handler det især om økonomi. Det er en af grundene til, at Maftuns støtte er helt uvurderlig for vores arbejde og for børnene, siger hun.

Sevinch Abdurahmonovas mor, Chaman, nikker. Tårerne triller ned ad kinderne på hende, da hun skal forsøge at sætte ord på den udvikling, der er sket med hendes ældste datter:

- Jeg ser på hende, hun smiler, og hun er ok. Jeg føler nu en tryghed i, at der nu er nogen, der støtter mig og mit barn.

Sevinch og hendes mor driver nu en lille butik sammen, hvor de syr patchworktæpper, duge, pudebetræk og senest også en række dukker til et lokalt teater.

- Førhen gemte jeg mine tårer. I dag føler jeg, at hun også kan støtte mig, siger Chaman Abdurahmonova.

*Kørestolen kommer også med.
Foto Maftun Juraev og Nuri Umed.*

i

FAKTABOKS

Nuri Umed er en lokal NGO i Tadsjikistan. Den har eksisteret siden 2009 og støtter marginaliserede kvinder og mennesker med handicap. Organisationen driver blandt andet et rehabiliteringscenter og oplyser om rettigheder. Mission East har arbejdet sammen med Nuri Umed siden 2012.

Tadsjikistan er et bjergigt land i Centralasien. Der bor cirka 10 millioner mennesker. Landet var en del af Sovjetunionen og er det fattigste af de tidligere sovjetrepublikker.

Koleraudbrud i flygtningelejrene i Tchad

Den dødelige sygdom kolera er blusset op i det ludfattige Tchad i og omkring lejrene med flygtninge fra Sudan. Kolera kan både forebygges og kureres, men ofte mangler midlerne.

- Vi er ramt af sygdom, klager Margaret Daniel Varildjo sin nød.

- Der er ingen toiletter. Vi bor i Dougui-lejren og har brug for sæbe og

klor. Sygdommen skal behandles med hygiejne, og stedet skal være rent.

Det er altså ikke oplysning, men midler, der mangler. Fra regeringens hold forlød det på et pressemøde i lejren den 29. august, at det med manglen på latriner vil man tænke over. Vacciner tog det en måned at få frem.

Flygtningen Fatima Khamis istemmer desperat:

- Vi har brug for beholdere og senge-linned. Vi mangler sæbe og klor til at behandle drikkevandet og vaske hænder.

- Vi har endnu intet modtaget. De siger hele tiden, at vi skal komme igen dagen efter. De ser ikke vores lidelse.

Fælles vandsystemer

Koleraen har allerede bredt sig til syv lejre og dræbt 124, fortæller programchef Pierre Gasina fra Mission Easts lokale partnerorganisation LMI Tchad.

Sygdomsforebyggelse har da også været et hovedfokus siden Mission East begyndte sit arbejde i Tchad sidste år med fokus på Dougui-lejren og nabolandsbyerne. Der

Tchads sundhedsminister Abdelmajid Abderahim har besøgt området flere gange på grund af den alvorlige situation. På et pressemøde i Dougui-lejren 29. juli 2025 opfordrede han lejrbeboere og lokale til ikke at være bange, men tage forholdsregler. "Hvis man er ren, bliver man ikke syg", sagde han til dem.

blev gjort en indsats for at sikre vand, sanitet og hygiejne under programmet WASH.

Amadi Kahaye, projektkoordinator for MEED: Mission East Emergency and Development, er glad for hjælpen fra Danmark:

- Mission East bistår os med kolera-kit, som består i klor, håndvaskemidler, forstøvere, kolera masker og produkter til latrinbehandling. Organisationen hjælper også med at bygge nye latriner og informere om smitten — både i lejren og ude omkring.

Men Mission Easts og andre organisationers hjælp har ikke været nok til at holde koleraen fra døren.

UNICEF advarede sidst i juli om, at 80.000 børn havde høj risiko for at blive ramt af kolera under regnperioden i Vest- og Centralafrika. De yngste er ekstra sårbare, fordi deres små kroppe ikke magter den alvorlige dehydrering.

Samtidig bliver den internationale hjælp mindre og mindre. USA, der tidligere var verdens største donor, har lukket ned for sin nødhjælp, og flere af de andre store lande er fulgt efter med nedskæringer.

Udbrud i nabolandsbyerne

Koleraen rammer ikke bare flygtningene, men også de lokale beboere i landsbyerne omkring flygtningelejrene.

- Nu har vi næsten fået styr på situationen inde i lejren, Gud være lovet, glæder den sudanesiske flygtning Mahamat Abakar Hamat.

- Men vi har desværre fælles vandsystem med en snes landsbyer uden om lejren. Også skolerne er fælles, så vi omgås hinanden.

Derfor kan koleraen komme tilbage når som helst.

- Landsbyerne er hårdt ramte nu, så der

er brug for behandling til de syge ude hos dem, siger han.

Tak og lov for indsatsen

Det kan den lokale beboer Ahmat Nassir tale med om.

- Denne sygdom kom på et tidspunkt, hvor vi manglede sæbe og havde problemer med vandet, forklarer han på Tchads særegne pidgin-arabisk til LMI's udsendte.

- Gud være lovet forsøger staten og nogle NGO'er at få situationen under kontrol.

Og hvad betyder epidemien for dem, der endnu ikke er smittede?

- Mange har måttet lukke deres butikker, og der er rejsebegrænsninger. Alt er gået i stå, siger han.

- De mennesker, som førhen forsøgte at brødføde deres familier ved at gå på jagt, vover sig ikke mere ud. Folk tør ikke engang spise sammen af frygt for smitte.

Og frygten sætter sig helt ind i familierne.

- Efter hvert dødsfald dør også en eller to af dem, der plejede personen under sygdommen. Vi har brug for hjælp til at standse spredningen, siger den lokale tchader.

Margaret Daniel Varildjo er en kristen flygtning fra Sudan. Befolkningen i området er religiøst blandet.

Mahamat Abakar Hamat er en muslimsk flygtning fra Sudan.

Ahmat Nassir Ahmat bor i en af landsbyerne nær Dongui-lejren, og koleraen præger deres hverdag gennemgribende.

HVAD ER KOLERA?

Kolera er en tarminfektion. Den smitsomme sygdom overføres via vand og forurenede fødevarer og giver en diarré så voldsom, at den dræner kroppen for væske og kan dræbe på få timer. Hygiejne, sanitet og behandling er afgørende. Vaccination findes, og behandling er simpel og billig.

Hjælp, håb, handling

- året i tal og resultater

I 2024 modtog mere end

283.988

MENNESKER

støtte fra vores indsatser inden for hver af vores fem hovedsektorer.

KLIMA- &
MILJØINDSATS

62.421

MENNESKER

NØDHJÆLP

45.918

MENNESKER

VAND, SANITET
OG HYGIEJNE

89.135

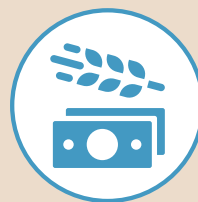
MENNESKER

BESKYTTELSE

42.929

MENNESKER

FØDEVARESIKKERHED
OG LEVEBRØD

52.275

MENNESKER

Da nogle indsatser dækker flere sektorer, kan der være overlap mellem modtagerne i de forskellige sektorer.

Hvor kom pengene fra?

DANIDA

56%

ANDRE DANSKE
OFFENTLIGE DONORER

2%

PRIVATE
STØTTER

13%

FONDE

16%

FN OG ANDRE

13%

Hvad blev pengene brugt til?

STØTTE

76%

UDVIKLINGSBISTAND

15%

ENGAGEMENT

2%

ADMINISTRATION,
EKSKL. INVESTERINGER

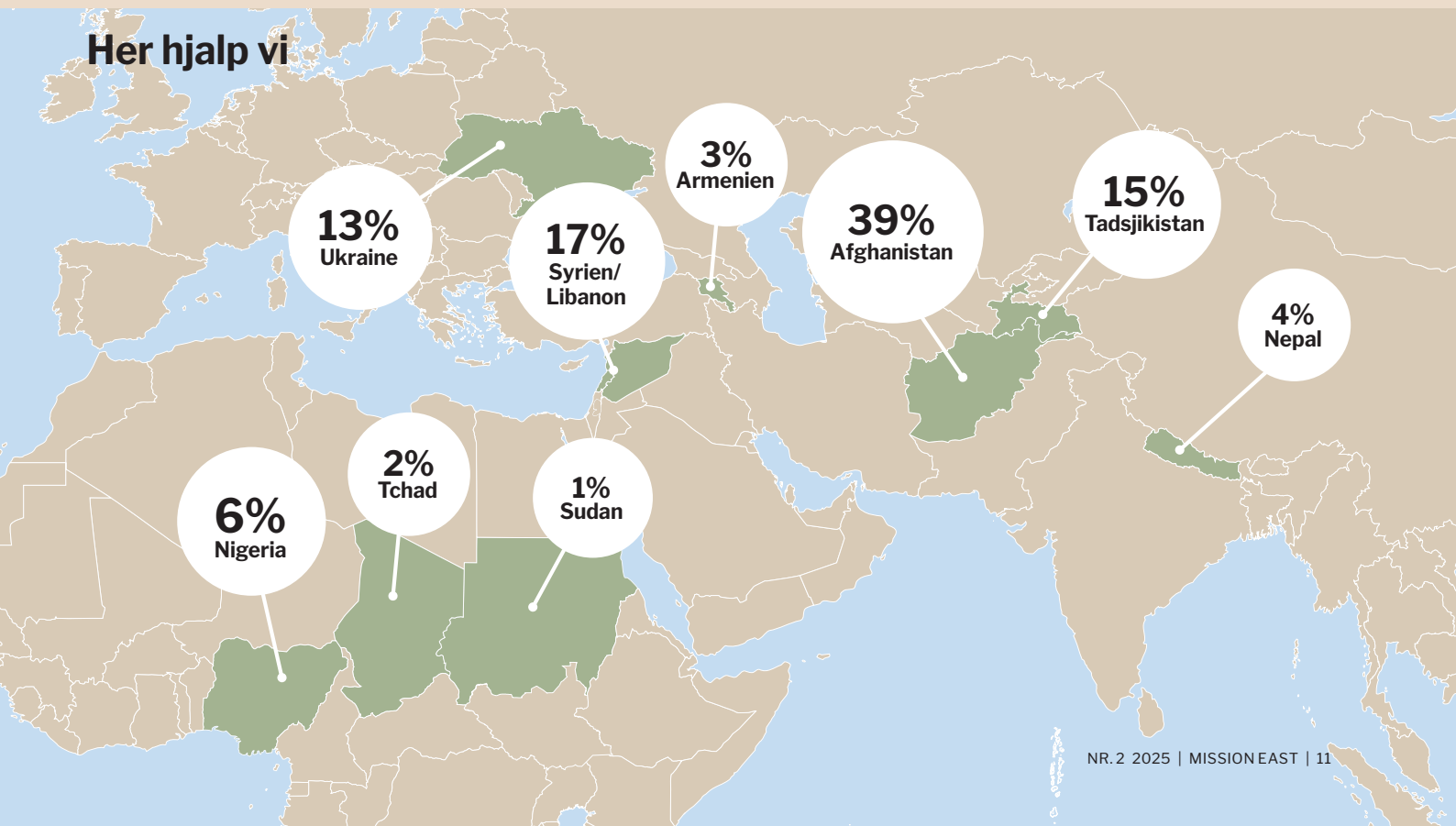
6%

ADMINISTRATION,
INVESTERINGER

1%

Her hjalp vi

Små mejerier giver kvinder værdigheden tilbage

*Styr på pasteuriseringen er
en vigtig del af kurset.*

I Afghanistan må kvinder trods alle restriktioner gerne drive små forretninger. Mission East oplærer lige nu 60 kvinder i produktion af mælkevarer som yoghurt, smør, fløde og ost. Det åbner nye muligheder for at tjene nogle ekstra penge og deltage i lokalsamfundet.

Forestil dig, at du ikke må gå ud alene, uden at du har en ung knægt til at ledsage dig. Forestil dig, at du ikke må studere længere end til 6. klasse. Forestil dig at du ikke må gå en tur til fitnesscenteret eller i parken.

Det er virkeligheden for de fleste af Afghanistans kvinder i dag.

Men i de nordlige regioner, hvor Mission East arbejder, har vi undervist 60 kvinder i produktion af mejeriprodukter, og de laver nu landsbyens mælk til fløde, yoghurt, smør og ost i mejeri-kooperativer, hvor de omdanner hjørner af deres hjem til små hjemmemejerier.

- Vi har fået værdigheden tilbage, siger en af de ældre kvinder, fru Azizi, og tilføjer:

- Mejeri-kooperativet er blevet vores stabile holdepunkt i tilværelsen.

Hjælper sårbare kvinder

De 60 kvinder er fordelt i tre grupper. Undervisningen sker i centre med udstyr, så kvinderne også kan øve sig og se resultaterne. Når de har fuldført kurset, modtager kvindegrupperne basalt mejeriudstyr, så de kan starte et lille mejeri-kooperativ.

Mission East sigter især på at hjælpe

udsatte kvinder eller enlige kvindelige forsørgere. Kvinderne er ofte fattige og socialt udstødte og derfor ekstra sårbare og udsatte for partnervold, udnyttelse og overgreb.

Gennem mejeriprojektet kommer kvinderne ud af huset og kan bidrage til at forsørge deres familier. Dermed er projektet med til at bryde den onde cirkel og skabe forandring i kulturen.

Ikke spildt mælk

En lokal bonde producerer typisk omkring fire liter mælk om dagen fra sine geder eller køer. Men hver familie drikker måske kun én liter mælk, og dermed står bonden med tre liter, som risikerer at gå til spilde.

- Kvinderne i mejeri-kooperativet fortæller deres naboer, at de gerne opkøber den mælk, de har til overs. Landsbyerne ligger temmelig langt fra de større byer, og hvis familierne selv skal fragte deres mælk til bycentrene til videre forarbejdning, er det besværligt, det er dyrt, og når de endelig kommer frem, er mælken måske blevet sur, fortæller Mission Easts programdirektør i Afghanistan Firdavs Ogoev.

Kvinderne vil gerne hver dag kunne købe omkring 200 liter mælk, hvoraf en stor del bliver forvandlet til den "moss", som er en meget populær yoghurt-drik i Afghanistan. Den bliver – sammen med fløde, smør og ost – solgt i landsbyen eller "eksporteret" til butikker i nærliggende byer.

Mission East har hjulpet med at få stablet forhåndsftaler med 12 lokale forretninger på benene, som vil aftage mejeriprodukterne.

- En del af pengene går så til at købe mælk af landsbyens bønder. På den måde

bliver kvindernes mejeri-kooperativ en del af værdikæden mellem bønderne og forbrugerne, forklarer han.

Må gerne lave små forretninger

Firdavs Ogoev har netop besøgt et af Mission Easts mejericentre, som er lykkedes over alle forventninger. Her producerer otte sårbare kvinder dagligt 50 kilo pasteuriseret mælk og 80 kilo yoghurt.

- Det er skønt at se et projekt udfolde sig i virkeligheden, fortæller Mission Easts programdirektør i Afghanistan Firdavs Ogoev.

- Mandlige familiemedlemmer, der før var skeptiske over for projektet, har nu opdaget de økonomiske fordele ved kvindernes bidrag. Projektet har inkluderet kvinderne i lokalsamfundets sociale og økonomiske liv, siger Firdavs Ogoev.

Samtidig er det også helt i orden med de ellers meget konservative myndigheder.

- Loven giver faktisk mulighed for, at kvinder kan drive små forretninger. På trods af det udfordrende miljø, kan vi på den måde uddele hjælp fra kvinde til kvinde, mens vi overholder de lokale love og regulativer.

Firdavs er dog samtidig også realistisk, projektet tager tid at få op at køre, der kan komme tilbageslag, og alle kvinder er måske ikke lige motiverede til at arbejde med mejeriprodukter. Men overordnet går det over forventning, og der er planer om at udvide projektet stort næste år.

- Nu bliver det nok ikke 100 procent af kvinderne, der bliver forvandlet til forretningskvinder. Men jeg tænker, at selv hvis kun 15-20 procent af dem lykkes med at komme ind på markedet, er det en kæmpe succes.

Færdig yoghurt, ost og smør klar til salg

Overlevende får hjælp til at klare sig i et sønderbombet Syrien

Hvilken sorg hos familier, der har mistet alt i 13 års borgerkrig! Men hvilken styrke hos de overlevende, der nu får hjælp af Mission East! Generalsekretær Betina Gollander-Jensen fortæller indtryk fra besøg hos krigsramte i Damaskus og Homs.

Vi kører ud af Damaskus og ser kilometer efter kilometer af smadrede højhuse. I en halv time ser vi ikke andet. Jo, vi ser indimellem røde vandtanke på toppen af ruinerne.

Vandtankene symboliserer håb. For de viser, at tusindvis af syrere er vendt hjem

til deres sønderbombede lejligheder og har etableret det mest nødvendige for at kunne overleve – nemlig en vandtank til at sikre vandforsyningen.

Ufattelige lidelser hos overlevende
Mission Easts generalsekretær Betina Gol-

lander-Jensen fortæller ivrigt fra hendes seneste rejse til Syrien, der bød både på håb efter 13 års borgerkrig er slut, og på et møde med krigens smertelige konsekvenser: Drab og lemlæstelse af tusindvis af civile. Og helt ufattelige lidelser og traumer hos de overlevende.

Lederen af SHEILD's genopbygningsprogram viser rundt i nogle af ruinerne i Homs.

Begravet i murbrokker tre gange

Som den kvinde, Betina Gollander-Jensen mødte i en selvhjælpsgruppe for traumeheling i en sønderbombet lejlighed med vind og støv susende ind af pivåbne huller fra det, der engang havde været vinduer.

- Jeg har været begravet i murbrokker hele tre gange efter bombardementer, men hver gang blev jeg reddet og her sidder jeg endnu, smilede kvinden og nærmest spøjte om de grufulde oplevelser.

Terapigruppen er oprettet af Mission Easts partnerorganisation SHEILD som led i genopbygningen, hvor folk med alvorlig stress og store problemer med at kontrollere deres temperament som følge af krigen kan mødes og få hjælp til at støtte hinanden gennem kriser.

Mohammed sidder i kørestol efter et bombeangreb, og har fået hjælp til at drive sit landbrug videre, så han kan forsørge sine børn.

Fysisk og mental overlevelse

Gruppen får også hjælp til at oprette køkkenhaver med jordstykke, haveredskaber, såsæd og enkle overrislingsanlæg. Det handler om overlevelse, både fysisk og mentalt. Terapigruppen er så populær, at selv de mest konservative muslimske mænd frit lader deres hustruer komme ud af huset og deltage i forløbet. Det må være fordi de mærker, at terapien hjælper, fortæller Betina Gollander-Jensen.

Ramt af tilfældige kugler fører til liv i kørestol

- En mand, som jeg talte med, havde ligget og sovet om natten, da lejligheden nedeunder blev bombet. Splinter fløj rundt alle vegne og ramte også ham, så han i dag sidder i kørestol.

I dag hjælper Mission East ham med afgrøder og overrislingsanlæg til hans lille landbrug, så han stadig kan brødføde familien med to små børn på 4 og 8 år.

Kriser vækker imponerende livskraft

Hvordan kan han klare at dyrke jorden, når han er lam i benene?

- Han fortalte, at han havde lavet sig en lille skubbevogn som dem, mekanikere bruger, når de ruller ind under en bil. På den måde kan han skubbe sig frem mellem abrikostræerne og gennem rækkerne af tomater, auberginer og agurker.

Det er jo vildt at se menneskets iboende kraft til overlevelse.

Patriark over Den Syrisk-ortodokse Kirke Ignatius Afrem II velsignede underskriften af en samarbejdsaftale mellem Mission East og kirkens sociale arbejde.

- Ja, det er en imponerende kraft. Når det værste sker, bliver der ofte vækket en kraft i det enkelte menneske, der gør, at man kan klare de forunderligste ting. Og det skal man huske i hjælpearbejdet. Dem, vi hjælper, har selv masser af kompetencer.

Hjælper folk over en svær periode

I Homs og Aleppo samarbejder Mission East med Den Syrisk-ortodokse Kirke om at hjælpe de allersvageste i samfundet.

- Homs mødte jeg en ung kvinde, der havde tre små børn, det ene barn med handicap, og manden lå inde bag døren og var ved at dø af kræft.

Dem hjælper vi med foder til deres husdyr og såsæd, så de ikke behøver at sælge alle deres geder, men kan komme igennem en vanskelig periode af deres liv.

Hvad hjælper det at give selv små ting til fattige mennesker?

- Vi kan ikke forandre deres livsvilkår fuldstændig, men vi kan hjælpe dem over en svær periode. For et par hundrede kroner, måske op til tusind kroner, kan mange af de mennesker, vi møder, rent faktisk overleve og komme videre. Det er vigtigt at huske på, når det synes uoverkommeligt at hjælpe alle dem, der har behov. Det koster faktisk ikke så mange midler for de fleste danskere at gøre en stor forskel i et andet menneskes liv, der ellers synes håbløst.

Langt de fleste vil klare sig selv

Det må føles som en dråbe i havet nogle gange. Hvordan håndterer du det?

- Ved at tænke, at vi hjælper mennesker over en svær periode i deres liv. Vi kan ikke ændre alt. Ikke genopbygge højhuse, reparere veje og anden infrastruktur, men hjælpe de allersvageste til at overleve og komme videre.

- Og så skal vi huske på, at det ikke er alle, der har brug for hjælp. Vi skal passe på, når vi går ud, at vi ikke dømmer folk, bare fordi de måske ikke er som os dan-

skere eller har samme levefod, som vi har herhjemme.

Og de sætter en ære i at kunne klare sig selv. Det er kun de allersvageste og mest udsatte, der bliver nødt til at bede om hjælp; de fleste ønsker at kunne klare sig selv. Det er et spørgsmål om værdighed.

Kirken gør et stort arbejde

Der er jo også ressourcestærke mennesker imellem?

- Ja, det er der bestemt, og her er de røde vandtanke på toppen af de udbombede højhuse et tegn. Vi ved, at millioner af syrere flygtede til bl.a. Europa, USA, Canada og Australien, hvor de har fået job. De bidrager nu stort ved at sende penge til deres familier, der opholder sig i landet, så de kan genopbygge deres hjem

- Desuden har vi kirker og organisationer, som gør et kæmpestort arbejde lokalt. Jeg mødte selv Ignatius Afrem II, patriark over Den Syrisk-ortodokse Kirke, som vi samarbejder med. Det var imponerende at opleve patriarkens engagement. Mens vi underskrev en samarbejdsaftale med lederen af kirkens sociale arbejde, stod patriarken i baggrunden med løftede hænder og velsignede os.

FAKTA

Syrien har siden 2011 været hærget af borgerkrig udløst af et folkeligt oprør, der blev slået kraftigt ned af daværende præsident Bashar al-Assad. Krigen har på de 13 år krævet mere end 350.000 dødsopofere. Over 5 mio. syrere er flygtet ud af landet, og 6 mio. er internt fordrevne. I december 2024 flygtede Bashar al-Assad til Rusland. Landet ledes nu af den tidligere oprørsleder Ahmed al-Sharaa, der har lovet at indføre demokrati. USA og EU har kvitteret med at ophæve sanktioner.

Mission East hjælper ca. 8.000 syriske flygtninge og internt fordrevne med at komme på fode igen. De mest sårbare og udsatte modtager hjælp gennem lokale partnerorganisationer. I udkanten af Damaskus gennem Røde Halvmåne (SARC) og SHEILD, i Homs og Aleppo gennem Den Syrisk-Ortodokse Kirkes hjælpeorganisationer LAMSA og EPDC.

Kilde Lex.dk og Missioneast.org

Sæt ord på din gode vilje

Dit testamente
kan hjælpe dér,
hvor nøden
er størst

Vi kan ikke selv vælge, hvor i verden vi bliver født. Men vi kan vælge at række ud med barmhjertighed og trøst – også når vi ikke længere er her.

Ved at betænke Mission East i dit testamente er du med til at skabe håb og en ny begyndelse for nogle af verdens mest udsatte mennesker.

Mission East arbejder dér, hvor de mest sårbare og fattige mennesker lever. Det er i de mest vanskelige, farlige og utilgængelige egne, ofte præget af krig, konflikt eller katastrofer. Vi arbejder for at genoprette værdighed og livsmod – og giver børn og familier mulighed for en bedre fremtid.

Din omsorg kan række længere end livet, når du betror Mission East en del af din arv.

Et opkald til 39 61 20 48 er alt, der skal til, for at vores advokat kan give dig gratis rådgivning om, hvordan Mission East kan indtænkes i dit testamente.

Maryam Musa Mohammed ved sin ECOCA med den yngste af sine tre børn på ryggen.

De er alle pengene værd

Dommen fra et par af de kvinder i Monguno-lejren i Nigeria, som har lejet et af de soldrevne ECOCA-komfurer, Mission East har støttet, er entydig. De er en stor fordel, og de er alle pengene værd. Men der har også været begyndervanskeligheder.

Gryden med familiens aftensmad står lystigt og bobler på den grønne metalkasse

hjemme hos Maryam Musa Mohammed. Der dufter af mad. Og kun af det.

- Der var røg før, men nu kan jeg lave mad uden. Ingen røg i øjnene, siger hun.

Eller lungerne kunne man tilføje. Bål og brænderøg hver eneste dag forårsager mange luftvejssygdomme for den tredjedel af verdens befolkning, som laver mad over bål. Men for Maryam er det ikke det vigtigste.

- Den største fordel er, at det fjerner behovet for at købe træ, trækul eller andre former for brændsel, siger hun og bliver

bakket op af en af de andre brugere.

- Hvis vi havde lidt midler, så købte vi brænde. Hvis ikke så måtte vi selv gå ud i bushen, siger Laraba Ishaku, der er alene med to børn.

Og at vove sig ud i bushen for at samle brænde i den urohærgede del af Nigeria, hvor Monguno-lejren ligger, det er livsfarligt. Kvinderne risikerer både overfald, voldtægter, bortførelse og mord. Det er faktisk derfor beboerne er søgt ind i den beskyttede lejr til at begynde med.

Nogle kæmper med lejen

Kvinderne betaler for at have komfurerne. Det koster 10.000 naira (ca. 42 kroner) at få dem installeret og derefter 4.000 naira (17 kroner) om måneden i leje. Men det er stadig en besparelse.

- Det er meget mindre end det, jeg plejede at bruge til at købe brænde, siger Maryam, som er gift og har tre børn. Hun har også tjent lidt penge på at oplade naboens mobiltelefon på komfurets USB-stik.

- Det er virkelig alle pengene værd. Det er mere værd, end det vi betaler, siger hun.

Lejen af komfurerne er ellers et af de områder, som har givet lidt problemer.

- Nogle er ikke i stand til at betale lejen. De bliver ved med at komme med undskyldninger, siger Muhammad Wakil, der er ansvarlig for projektet i Mission Easts lokale partnerorganisation Giscor.

Modtagerne er udvalgt efter en screening blandt udsatte familier, og nogle af dem har fået det sværere, siden kontrakterne blev indgået.

- Omkring projektets start var der en masse nedskæringer fra hjælpeorganisationer. Nogle af dem fik fødevarehjælp, som de ikke længere får, siger han.

Giscor har da også valgt foreløbig at lade de familier, der er bagud med lejen, beholde deres komfurer.

- Den her model er ny, og det er derfor det er et pilotprojekt, siger Muhammad Wakil.

Naboerne vil også have en ECOCA

Som forventet, når man tester et nyt produkt, er der også nogle tekniske "børnesygdomme", som skal overvindes. Nogle komfurer viser lav batteristand selv efter opladning og på et par andre virker displayet slet ikke eller de varmer ikke ordentligt.

- Vi var i stand til at fikse nogle af dem. Vi gjorde hvad vi kunne, og Peshito hjalp os, siger Muhammad Shuaibu, der er projektleder lokalt i Monguno-lejren. Peshito er det danske firma, som har

udviklet komfurerne. Blandt andet fik de en softwareopdatering, som løste nogle af problemerne.

- Den nye software er meget effektiv. Den er hurtig. Men den er ikke helt så stabil som før. Lige nu har vi 25 ECOCA'er, som ikke virker godt, samler han op.

Pilotprogrammet omfatter i alt 170 ECOCA-komfurer, hvoraf 145 altså lige nu er i drift.

Ud over dem, som har haft tekniske problemer, giver brugerne komfurerne gode anmeldelser, selv om de er lidt langsomme end at lave mad over bål

- No Sir! lyder det prompte fra Laraba Ishaku, da hun bliver spurgt, om komfuret er svært at bruge.

Faktisk er der kun en ting, de to kvinder for alvor gerne vil have ændret.

- Naboerne har også behov for en ECOCA. De siger, at de behøver en, siger hun.

Ud over at være et komfur, så har ECOCA'erne også to USB-porte, så de kan lade telefoner op eller give lys til LED-lamper.

i

OM ECOCA-KOMFURERNE:

ECOCA-komfurerne er energieffektive komfurer, som er drevet af strøm fra et solpanel. De er udstyret med et batteri, så de kan lades op om dagen og bruges om aftenen. Komfurerne har indbygget to USB-porte, så man kan oplade en mobiltelefon, samt tilslutte et led-lys, så man har lys til fx at lave mad eller læse lektier.

I kasserne sidder også en del elektronik, som blandt andet registrerer, hvor meget CO₂, som komfurerne sparer, og det kan sælges som CO₂-kvoter på det internationale marked.

Det er meningen, at det på sigt skal finansiere selve indkøbet af komfurerne, og brugerne betaler så en mindre leje for service og vedligehold. På den måde skal projektet kunne hvile i sig selv og på længere sigt være uafhængigt af donationer udefra.

Installationen af de første 170 ECOCA-komfurer er et pilotprojekt støttet af Mission East i samarbejde med vores lokale partner Giscor

Et jordskred ingen har hørt om

Landsbyen Til, højt i bjergene i Nepal, har i år været udsat for både et voldsomt jordskred og oversvømmelser. Alle veje og broer er væk og byen er nu helt isoleret. Men de voldsomme konsekvenser af klimaforandringerne i området har stort set ikke fået nogen opmærksomhed og hjælpen har været sporadisk.

Det gik verden rundt, da den schweiziske landsby Blatten i slutningen af maj blev begravet af is og mudder, fordi en gletsjer kollapsede. Til alt held var byen i forvejen blevet evakueret.

Præcis to uger før skete noget lignende i den nepalesiske landsby Til. Fra bjergene over byen væltede en lavine af jord, mudder og sten ned gennem landsbyen. Det er der bare ingen, der har hørt om

uden for Nepal. For mens jordskredet i Schweiz blev optaget på video, og journalister var på stedet kort efter, så ligger Til så afsides, højt i Himalaya-bjergene, at det tog flere dage bare at få billeder frem derfra.

Jordskredets voldsomhed er tydeligt i landsbyen. Flere huse er i fare for at styrte ned.

Nødhjælp måtte frem på hesteryg. Det tog fire dage.

KLIMAFORANDRINGER I NEPAL

Nepals bjergområder er et af de områder, der mærker klimaforandringerne mest.

En af de mest ødelæggende konsekvenser er et kraftigt stigende antal jordskred. Det kan være på grund af voldsommere nedbør, gletsjersøer, som pludselig brister, eller permafrost, som tør.

Derfor er der en stor del af det arbejde, som Mission East og Head har i Humla-distriktet i det nordøstlige Nepal også om dels at forhindre jordskred ved hjælp af for eksempel træplantning og støttemure, og dels at gøre lokalsamfundene mere katastroferesistente, så de har en plan klar, hvis det alligevel skulle ske.

- Det var virkelig katastrofalt. 5 broer, et minivandkraftværk, drikkevands- og overrislingskanaler og landbrug blev ødelagt, siger Chhitup Lama, der er leder af organisationen Head, som Mission East arbejder sammen med i området. Broerne forbandt landsbyen med det lokale kloster og med græsarealer til dyrene.

Heldigvis nåede de fleste væk.

- Det lavede en larm som fra et stort fly. Og det tog laaang tid hele vejen fra toppen, gengiver han landsbyboernes fortælling.

- Den aften løb de til den vestlige del af byen. Men ældre mennesker og mennesker med handicap blev ladet tilbage, grædende. Ofte havde de bedt deres familier forlade dem og komme i sikkerhed.

Nyttig træning i katastrofehandtering

Selv om der ikke var omkomne, så rev jordskredet flere huse med sig, og en række andre ligger nu så udsat på skrænten, at de er i fare for at styrte ned.

Head sendte øjeblikkeligt hjælp afsted. Men det tog tid.

- Det er meget svært tilgængeligt. En hel dag i jeep og derfra må du gå til fods. Det tog os fire dage at nå frem, siger Chhitup Lama. Forsyningerne blev læsset på hesteryg.

Heldigvis var beboerne ikke helt uforberedte. En del af det arbejde, som Mission East støtter, at Head laver i området, er træning katastrofehandtering. Så landsbyen havde en plan parat.

- Landsbylederen sagde, det var virkelig nyttigt. Før vidste han ikke engang, at der var en katastrofehjælpskomite at henvende sig til i lokaldistriktet, siger han.

I Nepal fik jordskredet faktisk en del opmærksomhed, da det først stod klart, at det skyldtes et fænomen, der kaldes Termokarst. Kort fortalt er det permafrost, der tør, og når frosten ikke længere holder på jorden, så skrider den. Det er formentlig udløst af klimaforandringerne, og det er første gang, det er sket i Nepal.

Derfor kom der også en hel del hjælp fra både myndigheder og organisationer.

Den næste katastrofe

Det kom der ikke anden gang katastrofen ramte. Til ligger på et næs, hvor to floder løber sammen, og en eftermiddag i juli var det den anden flod på vestsiden af landsbyen, som pludselig og voldsomt gik over bredderne.

- Landsbyboerne stod på deres tage og så deres bro blive skyllet væk, fortæller Chhitup Lama. Den sidste bro, som forbandt

landsbyen med omverdenen.

- De var bogstaveligt talt fanget. Og den gang tog ingen derop.

Både fordi det bare var en sædvanlig oversvømmelse, som ikke gav den samme opmærksomhed, og fordi det faktisk ikke var muligt.

- De kaldte og kaldte efter hjælp, siger han. Landsbyen har af og til internet, når de har sol til at oplade batterierne.

"Vi vil gerne derop, men det er ikke muligt at komme dertil. Det er forfærdeligt", siger han og fortæller, at Head faktisk fik skaffet penge til en helikopter, men ikke fik tilladelsen til at bruge den, da myndighederne mente, at landsbyen allerede havde modtaget meget hjælp, og helikopteren var i brug til turistflyvninger.

Det ændrer ikke på de akutte behov.

- Først skal broen genopbygges så snart som muligt. Og så må landsbyen flyttes til et sikrere sted i nærheden", siger han.

Begge dele er regeringens ansvar, men ikke noget af det er sket endnu. I mellemtiden har op mod halvdelen af landsbyens 55 familier simpelt hen forladt den.

Men det gør faktisk kun situationen endnu værre for de, som er blevet tilbage, nu hvor vinteren er på vej. Tilbage er de ældre mennesker og mennesker med et handicap, konstaterer Chhitup Lama.

Oleksandr bygger for at børnene kan mødes med deres klassekammerater

Begyndelsen af september blev brugt på at cykle i Danmark sammen med andre krigsveteraner. Men til hverdag er Oleksandr Hriaznykh med til at bygge beskyttelsesrum på en skole i Ukraine, så børnene kan komme tilbage i skole. Det er blevet hans mission efter hans aktive krigstjeneste.

På en regnfyldt fredag cyklede den ukrainske krigsveteran Oleksandr Hriaznykh gennem Københavns gader for at markere

Oleksandr flager for veteranprojektet hjemme i Ukraine.

Flagdag for Danmarks udsendte den 5. september. Dagen var kulminationen på cykelløbet Ride4Rehab, hvor han sammen med andre veteraner cyklede fra Frederikshavn til Kastellet i hovedstaden. Nu var de endelig i mål. Oleksandr var ikklædt en mørkeblå lycra-drakt og et bredt smil, da han krydsede ind over broen til Kastellet.

Selvom Oleksandr ikke længere står ved frontlinjen i Ukraine, føler han stadig et ansvar for at gøre en forskel og beskytte sit land. Han deltog derfor i cykelløbet for at sætte fokus på, hvordan livet kan se ud efter en indsats i krig.

Hjemme i Ukraine forsøger han at gøre det samme ved være med til at bygge et beskyttelsesrum til en skole i byen Polyhon.

Landsbyen ligger lidt uden for den større by Mykolaiv i det sydlige Ukraine, og har været udsat for massive angreb fra Rusland. Derfor er det et krav, at byens skole får et beskyttelsesrum, før børnene kan møde op. Det har i mellemtiden betydet, at børnene har haft online undervisning og ikke været fysisk i skole siden invasionen.

Da Oleksandr fik mulighed for at hjælpe dem tilbage i skole, var han derfor ikke i tvivl. Sammen med fem andre krigsveteraner er han nu med til at bygge det længe ventede beskyttelsesrum.

- Mange med børn har forladt Ukraine, og det er trist. Vi er nødt til at skabe et sikkert sted til dem, siger han.

I Polyhon er kun halvdelen af byens omkring 250 børn tilbage. Resten har forladt byen, blandt andet fordi der ikke er en fungerende skole.

Oleksandr har fået en ny mission

Oleksandr er 38 år og bor i byen Mykolaiv. Inden krigen brugte han det meste af sin fritid på at dyrke forskellige former for sport, blandt andet løb og cykling. Dagen efter, at russiske tropper invaderede Ukraine, meldte han sig frivilligt til landets forsvarsstyrke.

- Jeg ville ikke sidde på sidelinjen og se, at mit land blev overtaget, og ukrainere blev dræbt. Derfor meldte jeg mig, fortæller han.

Oleksandr deltog i infanteriangreb og var blandt andet indsat nær byen Donetsk

Mission East har udviklet et undervisningsforløb, der hjælper børnene med at hele og genfinde trygheden og motivationen til at lære. Men børnene kan først vende tilbage til deres skole, når der står et færdigindrettet beskyttelsesrum klar. Foto: Kateryna Tsybulko, Mission East

i det østlige Ukraine, hvor der har været og stadig er massive kampe.

- Det var uudholdeligt, frygtelig smerteligt og hårdt. Mine venner sagde til mig: ”Tag til Moldova på cykel”, uddyber Oleksandr.

På trods af vennernes ord blev han. For ham handlede det om at tage aktiv del i forsvaret af sit land. Det gav ham en følelse af at tjene en større, fælles sag. Men i sidste ende blev det for hårdt for psyken, og han måtte forlade hæren.

I stedet er han nu med til at bygge beskyttelsesrummet til skolebørnene i Polyhon.

- At hjælpe civile er blevet min sociale mission, efter jeg forlod min tjeneste, fortæller han og pointerer, at han stadig støtter Ukraines militær og gamle venner, der nu gør tjeneste.

En normal skoledag i sigte

Oleksandr er kun i Danmark for at deltage i cykelløbet og skal allerede dagen efter tilbage til Ukraine. Her bruger han godt fem dage om ugen på at realisere planerne om beskyttelsesrummet til børnene i Polyhon.

Som han selv pointerer, går det lige nu

godt på byggepladsen. De har gravet ud, planeret jorden og gjort klar til fundamentet. Der er derfor stadig et godt stykke vej til, at beskyttelsesrummet står helt klar til skolebørnene.

Men det, der holder ham kørende, er håbet om, at børnene inden længe kan mødes her og endelig have en mere normal skoledag, hvor de kan sidde sammen med deres klassekammerater og se hinanden i øjnene, uden at der skal være en skærm imellem dem.

- Jeg ønsker, at børnene skal være sammen med deres klassekammerater og lærere i det virkelige liv, fortæller han.

Byggeriet er en del af Mission Easts veteranprojekt i Ukraine, hvor veteraner bliver tilbudt arbejde kombineret med psykisk, social og fysisk genoptræning. For Oleksandr spiller det en afgørende rolle, at han møder andre veteraner, der som ham ønsker at gøre en forskel.

- Vi forstår hinanden, kan joke med hinanden og hjælper hinanden, siger han og fortsætter:

- Vi kan vise andre, at livet fortsætter efter krig.

Kombinationen af at arbejde på beskyttelsesrummet til børnene og gøre gode ting for sig selv sammen med andre veteraner hjælper ham derfor med at komme tættere på det mål, han har for sin egen fremtid:

- Jeg vil gerne være glad, have en familie og nyde livet. Projektet er en start på det, afslutter han.

MISSION EAST I UKRAINE

Veteranprojektet handler både om at bygge et beskyttelsesrum til skolen i landsbyen Polihon, og at give de involverede veteraner mulighed for at deltage i fysiske, sociale og psykiske tilbud, blandt andet arrangementer sammen med deres familie og nærmeste, genoptræning og terapiforløb.

Hjælp børn som Salah til en ny begyndelse

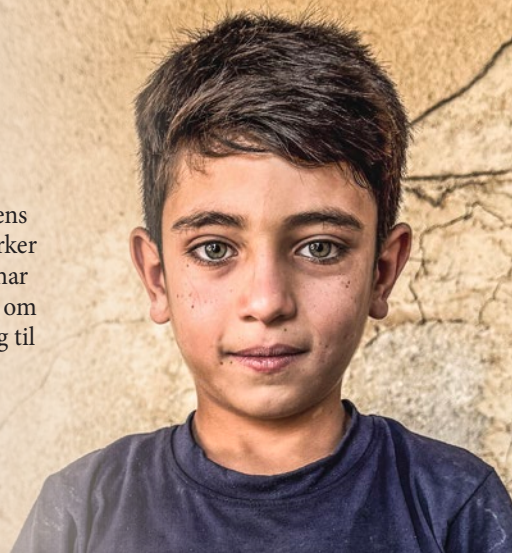
14 års krig har stjålet barndommen fra millioner af syriske børn. Over 7 millioner børn har brug for nødhjælp – og mere end 2 millioner går slet ikke i skole.

Vi hjælper de mest sårbare familier. Sammen med dig giver vi traumebehandling, mad og mulighed for at dyrke egne køkkenhaver. Det giver både næring og håb – og gør det muligt for børn at komme i skole i stedet for at arbejde.

Salah er kun 8 år, men han har allerede oplevet

mere end de fleste. Da et missil ramte familiens hjem, blev hans far lam. Med vores hjælp dyrker de nu grøntsager i haven, som Mission East har hjulpet med at anlægge – og Salah drømmer om at få sin egen kylling, så han en dag kan få æg til morgenmad.

Din støtte giver mad, traumebehandling og skolegang. Hjælp et barn som Salah med at få en ny begyndelse.

Netbank

Overfør til reg.nr. **3170**,
kontonr. **001024 3327**

Skriv 2507 i emnefeltet

Betalingskort

Betal med betalingskort på
missioneast.org/stoet

Girokort

(Se herunder)

Mærk dit bidrag 2507

MobilePay

Betal til **37856**

Skriv 2507
i beskedfeltet

Scan her
og bidrag

Husk: Din støtte kan trækkes fra i skat. Gaver er fradragsberettiget op til 19.000 kr. i 2025. Angiv CPR-nr. for at få automatisk skattefradrag.

L Overførsel fra kontonummer 87		Danske Bank GIRO INDBETALING		KVITTERING
Indbetaler Navn Adresse Postnr./By		Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse 1024 3327 MISSION east		Check og lignende accepteres under forbehold af, at Danske Bank modtager betalingen. Når De betaler kontant på et posthus med terminal, er det kun posthusets kvitteringstryk, der er bevis for, hvilket beløb De har betalt. Beløbsmodtagers kontonummer og betegnelse 1024 3327 MISSION east
MÆRK BETALINGEN: 2507 HUSK: DIN STØTTE KAN TRÆKKES FRA I SKAT!		Underskrift ved overførsel fra egen konto		Post Danmarks kvittering
Kroner Øre		Betalingsdato eller Betales nu		Gebyr for indbetaling betales kontant Kroner Øre
Til maskinel aflæsning – Undgå venligst at skrive i nedenstående felt		Dag Måned År Sæt X 4030S 2016.06 DB 495-132877		